

[Justitsministeren.]

under medvirken af landsretssagførere for den ene eller for begge parter. I den periode, hvori vi har haft de såkaldte 8 års sagførere, er højesteret kun skredet ind over for 5 af i alt 300, som man har fundet det rigtigt at fratage procedureretten ved højesteret. Derfor kan jeg ikke tillægge denne erklæring — idet jeg i øvrigt er enig med det ærede medlem hr. Lannung i hans kommentarer — den afgørende betydning, som det ærede medlem hr. Poul Møller har villet tillægge den.

Det ærede medlem citerede den udtalelse, højesteret fremsatte i sin skrivelse af 9. marts 1936, hvori højesteret frarådede prøvens afskaffelse, en erklæring, som ganske kort er gentaget i den nye erklæring fra 1954. Men det forekommer mig altså, at det ærede medlem lægger mere i denne erklæring, end jeg mener det er berettiget at gøre, al den stund det ærede medlem jo heller ikke har dokumenteret, at den tredjedel af sagerne, som landsretssagførerne medvirker i behandlingen af, bliver behandlet ringere.

Endelig gjorde det ærede medlem en bemærkning om et spørgsmål, der falder uden for det, der er stillet forslag om her, nemlig det rigtige i at få sagførere ind som dommere. Jeg tror i og for sig, det ærede medlem har ret i, at det fra England kendte princip om retsplejevæsenet kunne have sin værdi overført til danske forhold, men jeg har det indtryk, at de dygtige sagførere gennemgående har så store indtægter, at vore elendige dommerlønninger ikke kan friste dem — det er man nødt til at sige. Om så en ældre sagfører, som føler, at han ikke længere har kræfter til at passe en omfattende forretning, måtte finde det naturligt at søge over som dommer inden sit otium, ved jeg ikke. Jeg kender ikke tilfælde, hvor der i alvor er fremsat henvendelse fra nogen sagfører om at komme i betragtning ved udnævnelse af en dommer. Nu ved jeg ikke, om det ærede medlem tænkte sig, at ordningen også skulle gælde højesteretsdommere, men det går jeg ud fra.

Til det ærede medlem hr. Lannung vil jeg sige, at jeg selvfølgelig er klar til med udvalget at drøfte voteringsordningens enkeltheder. Jeg gentager, at mit syn på

spørgsmålet om en afsluttende offentlig votering er uforandret.

Med hensyn til spørgsmålet om nordiske sagføreres procedureret i Norge har jeg ikke yderligere oplysninger end dem, der allerede er givet.

Jeg takker for det ærede medlems varme tilslutning til afskaffelse af sagførerprøven. Men det ærede medlem rejser spørgsmålet om en ændring, således at landsretten skal erklære sig om, hvorvidt den pågældende er øvet i og egnet til procedure — det vil altså sige egnet til procedure for højesteret — og dette vil jeg være noget betænkelig ved at lægge over til landsretten bl. a. af den grund, at jeg tvivler på, at landsretten har et tilstrækkeligt indgående kendskab til samtlige landsretssagførere til at kunne udtale sig med vægt derom. Jeg ville være nervøs for en betydelig skærpelse af landsretssagførerprøven, hvad der vel måtte blive konsekvensen, og det kunne blive generende særlig for de yngre sagførere. Derfor tror jeg, vi meget nøje skal overveje dette spørgsmål.

Med hensyn til benævnelsen af sagførerstanden vil jeg være ked af fremmedordet „advokat“. Vi har dette ord i andre forbindelser: rigsadvokat, statsadvokat og politiadvokat, men „sagfører“ er et godt dansk ord, det ved man hvad er. I visse kredse har det en dårlig klang, men det er nu alligevel et godt dansk ord, og jeg synes, vi skal holde os til det. Om den nye møderet forudsætter en ny titulatur, kan vi drøfte i udvalget.

Det ærede medlem hr. Helge Madsens lægmandsbetragtning var uhyre interessant og var ubetinget så onskabsfuld, som ingen jurist havde turdet sige det. For når det ærede medlem stiller det op på den måde, at han må læse ud af højesterets erklæring, at det er den dygtige advokats indsats, der er af afgørende betydning for højesterets afgørelser, så er det en fornærmelse imod landets højeste domstol, som jeg på det bestemteste må tage afstand fra. Det kan ikke være det ærede medlems mening.

Det ærede medlem gjorde også en frygtelig bemærkning om, at højesterets standpunkt skulle være dikteret af, at højesteretssagførerprøvens afskaffelse skulle be-